

กาลเทศะ

Rama IX Art Museum Foundation

B-CAT-1-0117
GRO-0140-11-
2543

Social Grace

กาลเทศะ

Rama IX Art Museum Foundation

Social Grace

November 4 - December 9, 2000 • Bangkok University Art Gallery

Social Grace

The term "Social Grace" happens to be the most appropriate translation from the Thai word: "Gala-Taesa" which literally means "Time and Place" but in an everyday context- it implies social etiquette.

I am particularly interested in "Gala-Taesa" because it is an issue that reflects society and it's cultural values -In fact...Social grace is a performing art in itself.

Social Grace is an exhibition that fuses the traditional art values along with today's public appetite. Six young artists (aged under thirty years old) were chosen on the basis of their personal backgrounds, with an emphasis on their visual languages which includes painting, sculpture, printmaking and inter-media specialist areas. My aim is to visually interlock the works and the individual ideas together under the umbrella of "Gala-Taesa" (Social Grace).

I began the project with brainstorming sessions to debate the artist' eclectic interpretations of the title- "Gala-Taesa" (Social Grace).

The conclusion was surprising, as we seemed to agree on the simple fact that "Gala-Taesa" (Social Grace) comes from our homes, which covers the domestic time/space as well as the personal and family values. As a result, our working process for this exhibition has been semi-collaborative and site-specific.

This may explain why the overall exhibition layout resembles a fantasy home space.

As I am also a younger generation of Thai citizens with a hybrid cultural background, (that seems to be the norm in Bangkok). I am curious as to how we are going to evaluate our present cultural identity whilst looking back from the future. What does it mean to be Thai? As this happens to be a complicated issue about society and the struggle to survival in the not so friendly global situation that is affecting us all, in one way or another.

Prapon Joe Kumjim
Curator
October 2000

Rama IX Art Museum Foundation

ผมสนใจเรื่องกาลเทศะ ในแง่ที่เป็นประเด็นสะท้อนสังคมและคุณค่าทางวัฒนธรรม ในอีกมุมหนึ่งก็เป็นศิลปะการแสดงออกแขนงหนึ่งที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวรายละเอียดได้อย่างชัดเจน

กาลเทศะ คืองานนิทรรศการที่หลอมรวมเอาคุณค่าของศิลปะแบบประเพณีนิยมเข้ากับความต้องการของสังคมในทุกวันนี้ โดยศิลปินรุ่นใหม่ 6 คน (อายุน้อยกว่า 30 ปี) ที่ได้รับเลือกมีภูมิหลังและการใช้ภาษาภาพ ทั้งในเชิงจิตรกรรม ประติมากรรม การพิมพ์และสหสาขา

ผมเริ่มโครงการนี้ด้วยการระดมความคิด และร่วมอภิปรายกับศิลปินตีความคำว่า กาลเทศะ และที่น่าสนใจก็คือเราได้ข้อสรุปร่วมที่พวกเราดูเหมือนจะเห็นด้วยกับความจริงที่ว่า กาลเทศะมีที่มาจากบ้านของพวกเราซึ่งครอบคลุมทั้งเวลา และพื้นที่ในบ้านเช่นเดียวกับคุณค่าของบุคคลและความเป็นครอบครัว ผลที่ได้ก็คือ กระบวนการทำงานของพวกเราในนิทรรศการครั้งนี้จึงมีลักษณะกึ่งๆ การสร้างงานร่วมกัน (collaboration) และการทำงานกับพื้นที่เฉพาะ (site-specific) ซึ่งสิ่งนี้คงพออธิบายได้ว่าเหตุใด การจัดงานนิทรรศการจึงคล้ายคลึงกับการใช้พื้นที่ของบ้านในจินตนาการ

ในฐานะที่ผมเป็นคนรุ่นใหม่ของสังคมไทยที่เติบโตมากับวัฒนธรรมที่ผสมผสาน (ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นมาตรฐานในกรุงเทพ) ผมสงสัยว่าในอนาคตถ้ามองย้อนกลับมา เราจะประเมินเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพวกเราได้อย่างไร ? อะไรคือการเป็นไทย/ความเป็นไทย ? สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ อาจเป็นประเด็นที่ซับซ้อนทางสังคมพอๆ กับการที่ต้องแข่งขันเพื่อความอยู่รอดในสถานการณ์โลกที่ไม่เป็นมิตรมากนัก และทั้งหมดนี้ก็กระทบต่อพวกเราทั้งหมดไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

มูลนิธิ
หอศิลป์แห่งรัชกาลที่๙
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION

ประพนธ์ คำจิม
ตุลาคม 2543

Your time is not my time*

Two years ago when I was doing my curatorial research in Tokyo, I had interviewed a curator at Museum of Contemporary Art, (Miss Yoko Hayashi) about the current trend of artistic practice in Japan. Works by young Japanese artists were quite private, individual and obscure. We discussed how the younger generation of artists, are perceived in today's world, and why they expressed themselves in such manners. A manner of their own generation, which embodies a secret code that is shared among themselves. It is something that does not allow other non-members, who lack the same experiences to understand and communicate with them.

Young artists of today-belong to a generation that was domesticated by the screened and digital gadgets. They think and act differently. Techno music, science-fiction seemed to be a universal language. And the expressions in their art works, music, film, and photography are full of....

*Broken narratives,
Collage of memory,
Hybrid of high/ low culture,
Nostalgia
Blur images.
A millenium re-mixes.*

What inspires and influences them are the popular and familiar things. Issue-oriented, political and social injustice seems to be

quite irrelevant in their lifestyle. But individuality, self portrait and the ordinary moment of everyday life are issues most frequently tackled by young artists. Site specific is in, but time specific is not yet "In". The works may not seem as provocative as the previous generation of artists, but there is still something to be talked about. Since their time is not the same period as their fathers or grand fathers' generation, whom had so many issues to voice their opinion, about the society, and social prejudice. These young artists were born in a ready-made society, which had already been paved by the previous generation. In today's art practices, one can always point-out that, all these creative ideas has already been created. So what? Nothing can be totally original any more! So they are willing to risk the fifty-percent chances to either win or loose, in terms of committing themselves with their creativity. It depend on how the audience perceives the artist's idea and how the artist utilizes found object, found material, found concept in order to re-construct them in a new context. As a result, the new forms seemed to be distorted and twisted around in a subdued way, as if they are inviting us to look in different ways.

Your time is different. And we know that. But how can we catch up with your time? It depends on our own interpretation, and we, as an audience, have to bring our perspective and experience to view and try to make sense of what constitutes each object, concepts or the piece itself. The guessing game happens to be a significant part of contemporary culture.

เวลาของคุณไม่ใช่เวลาของเรา*

ที่โตเกียวเมื่อสองปีที่แล้ว ดิฉันได้มีโอกาสสัมภาษณ์โยโกะ ฮายาชิ ภัณฑารักษ์ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย โตเกียว เกี่ยวกับแนวโน้มของการทำงานศิลปะในญี่ปุ่น ก็ได้รับคำตอบว่า งานของศิลปินญี่ปุ่นรุ่นใหม่ค่อนข้างจะมีความเป็นปัจเจก. ส่วนตัว และคลุมเครือ เราได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่ศิลปินรุ่นใหม่มองโลกในลักษณะเช่นไร จึงแสดงผลงานออกมาในลักษณะดังกล่าว เอกลักษณะเฉพาะตัวของคนในวัยเดียวกัน พวกเขา ซึ่งบรรจไว้ด้วยรหัสลับซึ่งใช้สื่อสาร แลกเปลี่ยนกันเองในกลุ่ม ซึ่งคนนอกที่ขาดประสบการณ์ร่วม ไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารกับพวกเขาได้

ศิลปินรุ่นใหม่ในยุคที่คุ้นเคย และเติบโตมากับภาพยนตร์ โทรทัศน์และเครื่องมือดิจิทัล พวกเขาคิดและปฏิบัติในลักษณะที่แตกต่างออกไป ดนตรีเทคโนโลยี, นิยายวิทยาศาสตร์ ประหนึ่งว่าเป็นเสมือนภาษาสากล และวิถีที่พวกเขาเลือกแสดงออกในงานศิลปะแขนงต่างๆ เช่นดนตรี, ภาพยนตร์และ รูปถ่าย ต่างเต็มไปด้วย...

การเล่าเรื่องที่ไม่ต่อเนื่อง

ความทรงจำที่ปะติด

การผสมผสานของวัฒนธรรม เก่า / ใหม่

การโหยหาอดีต

ภาพที่พรางมัว

และ องค์ประกอบเหล่านี้ก็คือ การตีความของ"สหัสวรรษ"

สิ่งที่เป็แรงบันดาลใจและมีอิทธิพลต่อพวกเขา คือสิ่งที่เป็พื้นที่นิยมและคุ้นเคย โดยที่สภาวะการเมือง, ความยุติธรรมในสังคม และหัวข้อที่เป็นปัญหาอื่นๆดูเหมือนว่าจะไม่เป็นที่สนใจ แต่ความเป็นส่วนตัว รูปเหมือนตัวเอง, และช่วงจังหวะธรรมดาๆในชีวิตกลับนำมาใช้อย่างหลากหลายในงานของศิลปินรุ่นใหม่ การทำงานกับพื้นที่เฉพาะได้รับความนิยม แต่การทำงานเกี่ยวเนื่องกับเวลาเฉพาะยังไม่ งานของพวกเขา

เขาไม่ก้าวร้าว และปลูกข้าวอย่างเช่นศิลปินในรุ่นก่อน แต่ยังคงมี อะไรให้พูดถึง เพราะเวลาของพวกเขา เหล่านี้ไม่ใช่เวลาเดียวกันกับรุ่นพ่อหรือรุ่นย่าที่มีหัวข้อ ให้แสดงความคิดเห็นทางสังคม พวกเขาเกิดใน"สังคมสำเร็จรูป" ซึ่งได้รับการปูทางไว้แล้ว และคำพูดที่ว่า การสร้างงานศิลปะในปัจจุบัน มีคนเคยทำแบบนี้มาแล้ว!! แล้วอย่างไรเล่า? พวกเขามีโอกาสที่จะเป็นผู้นำและผู้อัปเดตต่างๆ กัน เพียงแต่ขึ้นอยู่กับว่าใครจะมีแนวคิดอย่างไร ใครจะนำสิ่งของที่มีอยู่แล้ว,วัสดุที่หาได้ และแนวคิดที่มีอยู่มาสร้างใหม่ ใครจะตีความบริบทใหม่ได้อย่างไร และผลลัพธ์ก็คือรูปแบบใหม่ที่บั่นทอน บิดหมุนไปอีกทางหนึ่ง ประคองว่าพวกเขา กำลังเชื่อเชิญ ให้เรามองงานศิลปะในอีกมุมมองหนึ่ง ช่วงเวลานั้นมีความแตกต่างกันอยู่ในตัวเอง การที่จะเข้าใจถึง เวลาของพวกเขาได้ ขึ้นอยู่กับการตีความของพวกเขาเอง และเราในฐานะผู้ชมต้องใช้มุมมองและประสบการณ์ส่วนตัวรวมทั้งความ เข้าใจ ในรูปลักษณะ, วัตถุ, แนวความคิด หรือชิ้นงาน ซึ่งมัน ก็คือกลเกมลึกลับของวัฒนธรรมร่วมสมัยนั่นเอง

กฤติยา กาวีวงศ์

โปรเจ็ค 304

กรุงเทพฯ, ตุลาคม, 2543

Gridthiya Gaweewong
Project 304
Bangkok, October, 2000

*แปลโดย ไมเคิล เชาวานทัย และ จารุพันธ์ พันธชาติ

Rama IX Art Museum Foundation

"ผมคิดว่า ภาวะ-เทศะ มันเกี่ยวกับว่าเวลา และสถานที่"

"การดำเนินของเวลา และสถานที่ คำว่าเวลาที่มีความหมายนะ..

มันมีความหมายเหลือคณานับ"

"ผมว่า, มันะ อย่างสร้างตัวเอง และเสแสร้งให้ตัวเองดูดี คนเราชอบทำอย่างนั้น"

"แล้วเรามักสร้างจินตนาการให้กับตัวเองวันเดียว..บ๊องเดียว.."

"ศิลปะ..มีชีวิตได้แล้วทั้งการตีความ และมุมมอง.." "ถ้าบางอย่างไม่น่าสนใจสำหรับ

บางคนก็ไม่เป็นประโยชน์.." "อะไรสักอย่างสามารถเร้าคนดู..หนึ่ง ได้แต่ไหนเมามากกว่า

ไม่ว่ามันจะผ่านแล้ว..หรือกำลังจะเกิดขึ้น ถ้ามันเร้าเราได้ มันก็มีชีวิต"

สำหรับเราเหมือนปะติมากรรมที่ทําให้เราคล้อยตามหรือขัดแย้ง"

"ไม่มีใครจะเข้าใจอีกคนได้ทั้งหมด..มันแล้วแต่ว่า อะไรมันไปโดนบางส่วนของประ-

สการณของเขา แล้วเขาเข้าใจได้มากกว่าสิ่งอื่นที่เขาเคยได้พบเจอ.." "

การสื่อสาร เกี่ยวกับบทบาท..สถานที่ เวลา ความเชื่อปัจจัยที่เป็นจริง"

"ผมว่าศิลปะร่วมสมัยในเวลานี้ มันสะท้อนกับชีวิตมนุษย์ยุค..เป็นศิลปะร่วม-

สมัยของพวกเราเลย..กับการดำเนินชีวิต มีบางส่วนที่มาอ้างอิงกับการทำงานศิลปะ.. และ

นั่นเป็นเหตุผลที่ผมไม่ทำงานอื่นสักที"

"มันเป็นปัญหามือ กับความคิดที่ผุดขึ้นมาใหม่ตลอดเวลา..พอ..มันเสกคืนนะ"

INDIVIDUAL

Songpol Charonhaijak

“คิดถึงเวลา และสถานที่
“ แปลบริบทของสถานที่แล้วคนดูตีความหมาย

Rama IX Art Museum Foundation

“เวลากับภูมิศาสตร์” “กาลเทศะ เป็นเรื่องของความเหมาะสมที่ถูกวางเป็น pattern เป็นการจัดวางของความเป็น Individual กับ public ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม” “สัญชาตญาณของแต่ละคนก็เหมือนกัน เหมือนกับว่าเขียนแบบสิ่งที่มืออยู่แล้วนะแหละ”

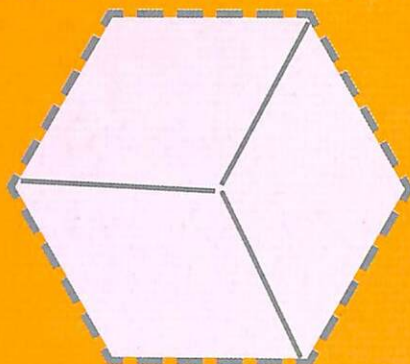
** “เวลามันเปลี่ยนไปตามสถานที่ เช่น 2 ประเทศอยู่ติดกันเลย แต่มีเส้นแบ่งเขตแค่ลวดเส้นเดียว คนก็ข้ามไปมาได้ เวลาเปลี่ยนไปชั่วโมงนึงแล้ว”

“สถานที่กับเวลาเกี่ยวข้องกัน เรื่องวัฒนธรรมที่เกิดจากสิ่งสมจนกลายเป็นที่ยึดถือปฏิบัติ” “มันคือ context บริบท ซึ่งสถานที่และเวลานั้นๆ เป็น specific, time and place โดยมีมนุษย์เป็นผู้กระทำ” “งานเราเรียกว่า site-specific painting เหมือนกับว่าเอาความส่วนตัว เอามาใช้ในที่สาธารณะ”

Texture of Memories

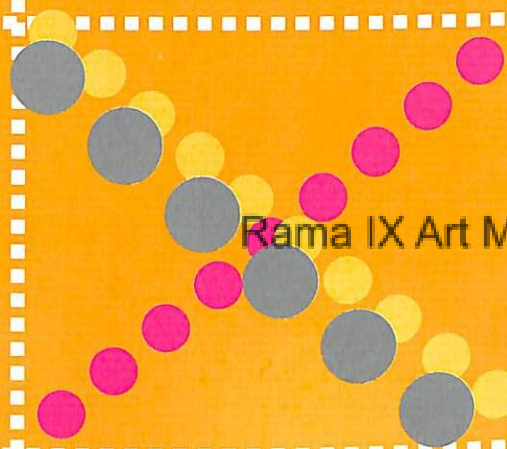
"The Weeping Wall"

7

"คำว่ากละ-เทศะ อยู่ที่คนพูดมากกว่า"

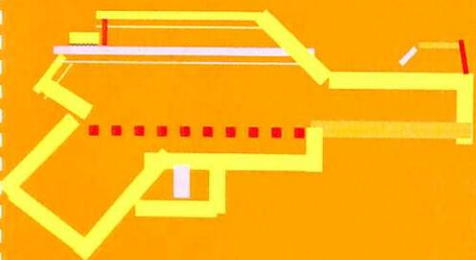
แพชั่น

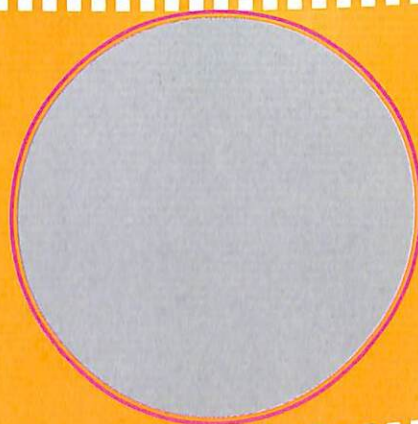
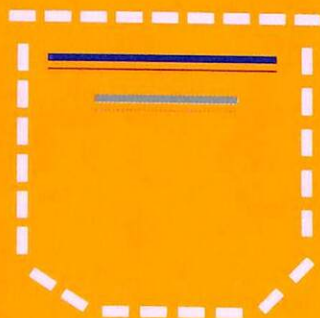
Rama IX Art Museum

KAE

"ความเป็นกลาง..ความเป็น normal มันไม่ดี"

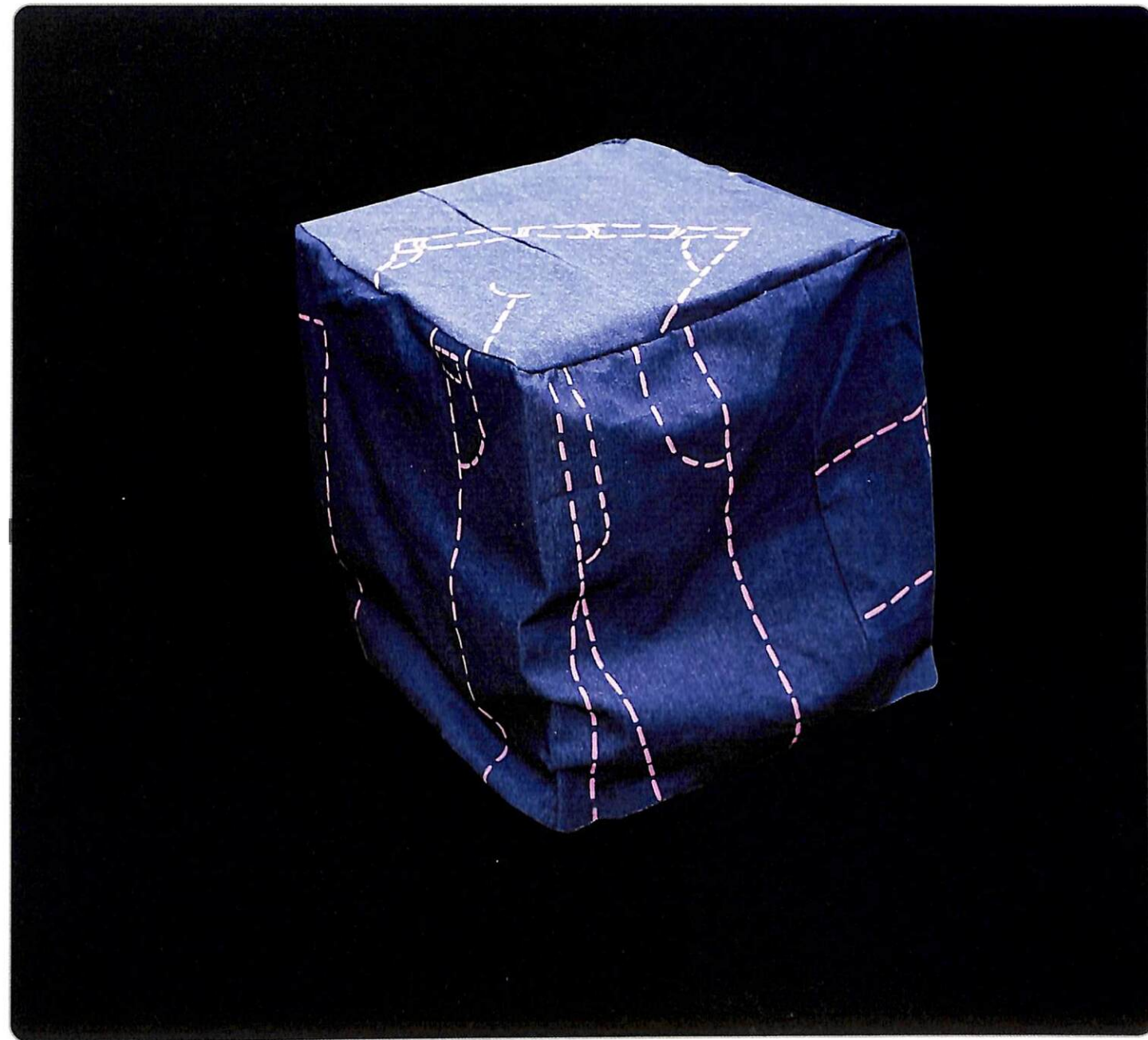

"ความเชื่อของคน และ ความเชื่อที่ไม่เชื่อ"

INDIVIDUAL

Thitapon Mahawat

Life is series of the motion around us.
 Journeys, observations and unexpected
 situations. Exploration of every day insignificant
 happenings, that most people are
 unaware of, is the core of my work.
 The layers of my visual motion.
 I bring the flow of life to the standstill and
 re-assess it's development and essence.
 This enables me to explore the reality of
 thing and search for my way of life in the
 contemporary world.

Rama IX Art Museum Foundation

ชีวิต: เป็นภาพที่เคลื่อนไหวอยู่รอบๆ ตัวเรา การเดินทาง การสังเกต
 สิ่งที่เกิดขึ้นรอบข้าง ความบังเอิญ สิ่งที่ไม่สำคัญ เป็นสิ่งที่ผมสนใจ
 สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ประกอบกันขึ้นเหมือนชิ้นส่วน และคล้ายกับเนื้อเยื่อต่างๆ
 ที่ทับซ้อนกัน ความซับซ้อนซึ่งถูกเราแยกออกและรวมเข้าอยู่ตลอดเวลา
 ผมหยุดภาพต่าง ๆ นั้นไว้ และมองย้อนกลับไปหาเรื่องราว เนื้อหา
 เหตุการณ์บางอย่าง เพื่อสำรวจความเป็นจริง ตรวจตรวจ
 เพื่อหามุมมองในการดำเนินชีวิตในสภาพสังคมปัจจุบัน

Beauty is a mess, Just like life, go on and on and on Just like life, stop making sense, Just like life, and then comes back into focus Just a little too quickly and brutally .

Rama IX Art Museum Foundation

* “ก็เหมือนชาวบ้านแหละ”

“พอคิดเข้าไปจริงๆแล้วนี่..ไ้ตัวเวลา มันก็ต้องดำเนินไปตามเงื่อนไขของสถานการณ์จริง”

ของสภาพความเป็นจริง..สถานที่มันก็มีอยู่แล้ว มันมีห้อง มีสวน มันมีอยู่แล้ว กาลเทศะนี้ ความหมายมันพูดถึงความเหมาะสมระหว่าง 2 อย่าง แล้วไอ้ความเหมาะสมและไม่เหมาะสม.. มันอยู่ตรงไหนกันแน่ อยู่ที่ตัว ความคิดเราหรือเปล่า”

“เราเทียบไอ้ตัวความคิดของเราแล้วกลับมาว่ามันดูว่าอะไรคือสิ่งที่ถูก..วัตถุ 2 อย่าง จริงกับไม่จริง มาวางใน Gallery มันก็จริงทั้งอย่าง แล้วก็ใช้ไม่ได้ทั้ง 2 อย่างด้วย”

“เราใช้ไม่ได้ที่เราคิดใจ ไม่ยากเลย.. บางคนเห็น บางคนเห็นไม่ทั้งหมด บางคนไม่เห็นเลย แต่ว่าอย่างน้อย..เขาก็ได้อะไรนิดหน่อยแล้วละ จุดประเด็นให้เขาหน่อยแล้วละ..”

“ไอ้สิ่งที่เรากำลังคือตัวประสบการณ์แหละ”

..แต่เราก็ไม่ได้คิดว่าเราแปลกแยกจากคนอื่นเท่าไร..แต่อาจจะแตกต่างในรายละเอียดนิดหน่อย..”

“ต้องบอกก่อนว่า ไอ้ตัวสาระ..ที่เราพูดถึง มันไม่ใช่การที่จะต้องใช้ความรู้ ความรู้ระดับ วิทยาศาสตร์.. มันไม่ใช่ประเด็นทางสังคมที่เป็นเรื่องหนักหนาที่ต้องลงหนังสือพิมพ์ ที่เราต้องมานั่งซีเรียส เราเชื่อว่าในระดับที่ง่ายที่สุด อย่างเช่นการเรียนขับรถนี่ มันก็เป็นสาระ แต่อยู่ที่คนจะจับประเด็นหรือเปล่า..”

* “ใช่ยุคดิจิทัล แต่เราคิดว่า..มันแทนที่ทั้งหมดของจิตใจไม่ได้ใจ ความรู้สึกว่าต่อให้วิทยาศาสตร์ พัฒนาแค่ไหนแต่เด็กที่เกิดมาใหม่ก็ยังเท่ากับเด็กในประวัติศาสตร์ มีแขน มีขา มีสัญชาตญาณ และประสบการณ์ที่ตรงกัน”

"มีภาพในหัวตลอดเวลา" (I have a picture in my head all the time)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง อยากมีงานของตัวเอง อยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work, I want to have my own work, I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

"ผมอยากมีงานของตัวเอง" (I want to have my own work)

Rama IX Art Museum Foundation

